

til direktøren. Jeg har regnet lidt på det. En direktør, der i dag tjener 10 mio. kr., skal gå ned på sølle 9 mio. kr. med det forslag, der ligger her, hvis ikke banken da siger: Vi betaler selvfølgelig den ekstra million kroner, så du beholder dine ti, hr. direktør. Direktøren har jo en vis indflydelse. Og så er det altså stadig væk 10 mio. kr. Så skal banken af med 1 mio. kr., men det er da billigt for at få adgang til milliarder, så mon ikke de finder ud af det udeomkring.

Det mest fornuftige, der er i pakken, er, at man vil støtte eksportvirksomheder, der har brug for eksportkredit. Jeg blev så glad, da jeg så det, indtil jeg læste den sidste linje: at det er bankerne, der skal administrere eksportkreditten helt suverænt, men staten skal betale 95 pct. af eventuelle udgifter. Altså, bankerne tager forretningen, og staten betaler tabet. Det er vist mere bankstøtte, end det er eksportstøtte.

Alle tanker om direkte lån til samfundsmæssige formål, som har været rejst i debatten af økonomer og forskellige partier, er fuldstændig væk. De er erstattet af en aftalebøn: Vil direktørerne ikke nok være så venlig at være med til at løse samfundets problemer? For der er så store problemer, og nu får I 100 mia. kr. at råde over. Kunne I ikke være så søde at løse samfundets problemer?

Det er fantastisk, at liberalister tror, at bankdirektører vil løse samfundets problemer. Bankdirektører er sat i verden for én ting og med ét formål, og det er at tjene mest muligt til aktionærerne. Det er også den måde, de sikrer sig selv den højeste løn på. Så sådan tænker de, sådan har de tænkt, sådan vil de tænke – og ikke på noget som helst andet, for det er faktisk også sådan, loven er; det er det, de skal; de skal ikke tage hensyn til, hvad der bedes af aftenbønner af forskellige politikere. Længere er den ikke. Det er liberalismens grundlov. Her hjælper ingen aftenbønner.

Det her hjælper ikke noget som helst på samfundets problemer. Det kan være, det hjælper nogle banker til at tjene nogle flere penge; det ved jeg ikke. Men det er ikke det, der er brug for; der er brug for noget ganske andet, og derfor stemmer vi nej.

Kl. 13:10

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for Liberal Alliance, hr. Anders Samuelsen.

(Ordfører)

Anders Samuelsen (LA):

Det er forhåbentlig ikke nogen hemmelighed, at vi fra Liberal Alliances side ikke var vildt begejstrede for at gå i gang med den her øvelse. Bl.a. var der signaler fra banker om, at de ikke mente, at de havde nogen problemer med at rejse den her form for kapital, og så må man jo som liberal sige, at udgangspunktet selvfølgelig må være, at det, der ikke kan stå, må falde.

Men virkeligheden trænger sig jo på, også for en liberal, og virkeligheden er jo den, at det danske banksystem er en del af et globalt system; det, der foregår på den globale scene, påvirker selvfølgelig også den danske scene. Vi endte med at blive ved forhandlingsbordet, og vi endte også med at være en del af aftalen, fordi der var nogle kernepunkter, som trods alt kom med i den her aftale, og som gjorde, at vi mente, at den var spiselig.

For det første er den her pakke frivillig i modsætning til den første pakke, som vi i øvrigt fra Liberal Alliances side fik meget, meget kort tid til at sætte os ind i, før vi skulle beslutte os for, om vi ville sige ja eller nej til den; det var reelt set en kollektiv pakke, som alle var tvunget til at gå ind i, taget den situation i betragtning, som verden stod i på det tidspunkt. Den her pakke blev altså frivillig.

For det andet mente vi, at den kollektive forsikringsordning fra den første bankpakke skulle laves om til en individuel ordning, så de banker, der trækker på ordningen, betaler i forhold til størrelsen af deres træk; og det blev en individuel ordning.

For det tredje skal renten selvfølgelig også passe til risikoen, når skatteyderne tvinges til at sætte penge på højkant. Kloge analytikere var i de sidste døgn ude at gætte på, at renten ville blive på hele 5 pct., og det ville da være noget af en overrente i forhold til, hvad renten generelt er på nuværende tidspunkt. Fakta er, at renten blev på 10 pct. Det skal selvfølgelig holdes op imod, hvad det er for en type kapital, der bliver stillet til rådighed, men 10 pct. er trods alt den gennemsnitsrente, som vi endte på. Det betyder oversat til dansk, at banker kan gå ned for i omegnen af 21 mia. kr. før der muligvis kommer skattekrone i en truet situation.

For det fjerde er det også indkalkuleret i ordningen, at hvis banker skal gå ned, skal de ud i en form for auktion, sådan at staten først bliver involveret, hvis det er helt umuligt at afsætte